

Levél, 20 éves önmagamnak!

Szia Kari! Nem egészen egy év múlva kézhez kapod diplomádat, és elkezdődik a pályád, a hivatásod, a hön áhított reflektor, deszka és taps. Nem, nem lesz csodálatos és fantasztikus és felelemelő, vagyis az lesz, de nem úgy... fájdalmas és gyötrelmes út vezet minden szerep megformálásáig, sötét utazást teszel magadban; szembe kell nézned lelked, személyiséged rejtett zugaival, és a pókhálók alatt sokszor majd nem szép dolgokat találsz. Aztán jön a bemutató, majd az előadások és velük együtt a megtisztulás, önismeret és az ebből fakadó feloldozás is. Minden szerep egy terapia. Most még nem tudod, de rengeteg meseelőadásban fogsz szerepelni, amit gyűlölni fogsz (az alázat hiánya miatt, amit persze senkinek sem fogsz bevallani, hogy is tennéd... te alázatos vagy, nincs kis szerep, ugye...), gyűlölni, mert nem Irinát játszol, és hogy miért nem? És igen, amit az előbb felsoroltam, rejtett zugokról, titkokról, feloldozásról, megtisztulásról, a mesehősök által is mind meg fognak történni. Színész leszel! Még egyszer mondom, nem lesz idilli... nem mindig lesznek színházi körülmények; bordó bársony függöny, fűtött öltöző (de azért ne aggódj, abból is jut bőven! Mindig lesz munkád, mindig!!! Színészi feladat, nem csak úgy

munka, munka, bármilyen munka, ezt mondd el sokszor magadban, amikor kétségek közt a szőnyegen vergődsz) sőt, sokszor még színház se lesz, csak egy művelődési ház nem túl díszes díszterme, és lesz olyan is, hogy színpad se lesz, csak egy óvoda étkezőjében összetolt székek közti pódium, mondjuk. Készülj fel mindenre, de tényleg mindenre! Magányos is leszel, évekig nem találsz a helyed, egyik városból a másikba fogsz költözni, természetesen cikk-cakkban, hogy minél messzebb kerülj az előző helytől, ahol azt érezted, nem becsülnék meg, nem találsz a szerelmet, nem te kapod Irinát, nem szimpi az igazgató, és majd még meglátsz, mi minden kerget tovább. Innen üzenem, és bár' hallanád szavam, semmi nem tart örökké, úgyhogy légy türelmes, tiszteletadó és alázatos, de valódi alázatra törekedj, ne csak a külvilág felé mutasd! Ne az első indulatból cselekedj, ne gondold, hogy „nekem minden és azonnal jár”, ez egy nagyon hosszú távú pálya,

van időd mindenre! Még valami! Figyelj nagyon! Nem, nem igaz, hogy figyelsz! Felületes vagy most. Onnan tudom, hogy 2021-ben (15 évvel később) túl kevés az emlékem... kikkel voltam körülvéve, kik voltak valójában, honnan jöttek, mit szerettek csinálni! Figyelj a körülötted lévőkre, mert minden ember egy óceán. Na, sokat beszéltem már, nem akarok untatni, tudom, hogy nincs türelmed, és hogy rohansz valahova, biztos a fekete terembe próbára..., vagy a koliba egy otthon felejtett kellékért. És ne hidd el Rusznyáknak, hogy nem tudsz énekelni, csak járj többet hangképzésre! Most már nagyon szeretlek, itt várlak – Karina.

Az alázatról és a figyelemről nálatok tanultam legtöbbet drága amatőr színjátszók, és legközelebről benneteket ismerlek, drága kupuzsiniak! Három évvel ezelőtt, amikor kinyílt számomra az amatőr színjátszó mozgalom (mit kinyílt... egyáltalán tudomást vettem a létezéséről...), színes és elképesztően elhivatott világba, akkor döbbsentem rá, hogy amit én magamról gondolok, a „művészetemről”, az valójában mennyire messze van a valódi figyelemtől és hát igen, az alázattól is. Én napi kétszer négy órában próbálok, változóan 4, 5, 6 hétig egy produkciót. Ezért én fizetést kapok, és megkapom azt a luxust, hogy csak az adott előadásra koncentrálnak. Ezzel ellentétben, Ti munka után, hétfőként, vasárnap estéként, anyagi juss nélkül vagy úgy, hogy még ti fizettek a méteráruért, amiből a jelmez varrjátok, „unalmas” óráitokban, alkottok! Színházat varázsoltok olyan körülmények között, amire nincsenek szavak; fűtés, világítás nélküli termekben. Mert telve vagytok kifejezésvágygal, alkotás-készetéssel, adni vágyással és sok, nagyon sok alázattal. Számomra ez a valódi művészet! Köszönöm, hogy láthatlak benneteket, köszönöm, hogy mélyebbről láthatok rá a szakmámra!

Megkezdődött a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozója a kupuzsini Sturcz József színjátszó csoport előadásával, és én újra csak bámulok, hogy „ezt hogy”, és hogy „ezt mikor”, és különben is, honnan tudnak így énekelni... Izgatottan várom a holnapokat, hogy vajon mit tanulok Tőletek, DRÁGA ÖNTEVÉKENY SZÍNJÁTSZÓK! !

Nagy Karina

Egyharmad-teltházzal

KEZDETÉT VETTE A 25. TALÁLKOZÓ

A találkozót nem tréfa mester

Kicsivel naplemente után, igen, már sajnos korán sötétedik... elkezdtek gyülekezni a nézők. Kicsit mindenki jobban izgul, hiszen a pandémia elhalasztotta a találkozót jó pár hónappal, egészen pontosan másfél évvel. A deszkák helyett a színpadi rutin kopott meg. Benne van a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület épülete foyer-jának levegőjében, hogy a találkozóknak nem most, nem ilyen időben kellene lennie. Hideg és sötét van az utcákon. Bent pedig találkozások öröme, 25 év találkozásának öröme. 25 év Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának lenyomatai tekinthetők meg, fotókiállítás formájában, Hajvert Lódi Andrea, Fábíán Mónika és Sutus Áron válogatásában és sokak közreműködésében. A kiállítást Virág Kiss Anita őszinte és nagyon személyes gondolatai nyitották meg. Ezt követően a színházterem megtelt nézőkkel, persze nem úgy, mint ahogy azt *illene*, valódi teltházként, hanem a korlátozó rendelkezéseket betartva: *egyharmad-teltházként*.

A házigazdák nevében a találkozót Benyócki Sára, az Ady Endre Művelődési Egyesület

elnöke nyitotta meg, őt követte Tóth Zoltán, a Szajáni Helyi Közösség elnöke, aki ünnepi köszöntőjében egy kis betekintést nyújtott az 1920-tól létező szajáni színjátszás múltjába. Potápi Árpád János nemzetpolitikáért felelős államtitkár személyes hangvétellű levelében üdvözölte a színjátszókat és nézőiket. Az alapítók, a Találkozó megálmodói közül Dudás Károly, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség tiszteletbeli elnöke köszöntötte a vajdasági magyar amatőr színjátszók seregszemléjét.

Az ünnepi köszöntőket követően az elmúlt huszonöt év egyik legtöbbet díjazott társulatát, a kupuszina Sturcz József Színtársulatot és fesztiválnyitó előadásukat tekinthették meg a jelenlévők.

Nagy Karina

Isten hozta Önöket és a Találkozót ismételten Szajánban

Tisztelt Közönség, kedves Vendégek, kedves Színházkedvelők és Fellépők!

Nagy-nagy tisztelettel és szeretettel köszöntöm Önöket itt, Szajánban, kedves és lelkes falunkban, a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXV. Találkozásának ünnepi, jubileumi megnyitóján.

Hatalmas elismerésként és megtisztelésként éljük meg, hogy a huszonötödik alkalommal megrendezésre kerülő Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozásának Szaján – ahogy Faragó Árpád fogalmazott: *a bánsági szórványvilág egyik csodálatos gyöngyszeme, az alig 1200 lakosú település* – immár másodszor nyújt otthont, és vehet részt e hagyományteremtő rendezvény megszervezésében, amelyet a Magyar Nemzeti Tanács méltán emelt a kiemelt jelentőségű vajdasági magyar amatőr rendezvények sorába.

Köszönjük a bizalmat, köszönjük a lehetőséget!

Úgy véljük, megérdemelten esett a választás a Találkozó helyszínének kijelölése során Szajánra, nemcsak azért, mert ebben a nehéz járványidőszakban szeretnénk visszacsalni a „nézők arcáról ellopott mosolyt, a szívükből kitépett életörömöt”, hanem azért is, mert településünk művelődési életében mindig nagy hagyománya volt az amatőr színjátszásnak. A történelem során kialakult társadalmi-politikai változások és nehézségek sem tudták megakadályozni, ellehetetleníteni kis közösségünk színjátszóit a színjátszás hagyományának folytatásában, továbbörökítésében.

A helytörténeti írások szerint Szajánban az első közművelődési egyesület az 1894-ben alakult Polgári Kör volt, amely a XX. század elején beleolvadt az 1903-ban alakult Gazdakörbe, és a legeredményesebben működő civil szervezetnek bizonyult. A Gazdakör nemcsak gazdasági, hanem kulturális-társadalmi feladatokat is vállalt, lelkes és elkötelezett vezetőinek köszönhetően pezsgő, gazdag művelődési életet alakított ki,

és tevékenységében jelentős szerepet kapott a színjátszás is.

1912-ben megalakult a Katolikus Ifjúsági Egyesület, melynek elsődleges célja az iskolából kikerülő fiatalok vallásos nevelésének biztosítása volt, de az egyesület fiatal tagjai a műkedvelő színjátszásnak is szervezői voltak.

A II. világháború befejezésével megszűnt a Katolikus Ifjúsági Egyesület, de mivel a falu közösségének továbbra is igénye volt a műkedvelő színjátszásra, a szórakozásra, táncmulatságokra, bálokra, a Népi Ifjúsági Szervezet vállalta magára a kulturális tevékenységek megszervezését, majd 1948-ban megalakult a mai napig is tevékenykedő szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület, amely 2018-ban ünnepelte fennállásának 70 éves évfordulóját. Az egyesület háttértámogatásának és néhány lelkes, önzetlen embernek, akik magukra vállalták a szervezői és rendezői feladatokat, valamint kis csapatuknak, a színjátszóknak, kosztümkészítő asszonyoknak, díszletter-

vezőknek, sűgőknek köszönhetően élhetett tovább évtizedeken keresztül a színjátszás hagyománya az „embermelegségű bánási település” színpadának deszkáin.

Emlékezzünk méltón és név szerint azokra a műkedvelő emberekre, akik meghatározóvá és elismertté tették, folyamatosan őrizték az amatőr színjátszás pillanatait; és ezáltal a kis falunkat, Szajánt is beírták a vajdasági művelődéstörténetbe, nélkülük ma nem lehetnénk részesei ennek a bensőséges, jubileumi ünnepnek, nélkülük a szajáni színjátszás múltját és jelenét nem övezné ekkora tisztelet a Vajdaságban. Hálával és megbecsüléssel gondolunk **Herresbacher Dénes** pápai kamarásra, esperes-plébánosra, aki útjára indította a műkedvelő előadásokat 1920-ban, a község magyar tanítóira, kiemelve **Sárközi Sándor** kántort és feleségét, **Sárközi Sándorné Kabók Rózsit**, **Lábad Tibor** pedagógust, a jelenkori időből **Nagy Antalt** és unokáját, **Nagy Alexet**, mindannyian fontos szervezői-rendezői feladatokat láttak el az amatőr színjátszás mellett. A múltból megérdemli a figyelmet még kitűnő szerepeivel **Kabók István**, **Szókéné Gyarmati Mária**, **Setét Juliska**; énekes szerepekben kiválóan alakított **Bunford György**, **Gyarmati József** és **Palatinus Imre** – ők azok, akik példaképül is szolgálhatnak kis közösségünk fiataljai, a jelenkor nemzedéke előtt!

Az Ady Endre Művelődési egyesület vezetőinek és tagjainak pedig azt kívánom, hogy ez az intézmény a jövőben is töltsen be kulturális küldetését.

Tisztelt Jelenlevők, Kedves Vendégek!

Kevés olyan felemelő érzés van az életben, mint amikor közösségben, bensőséges légkörben, meghitt hangulatban, bizakodva és egymást bátorítva ünnepelhetünk. Számos előadást említhetnénk cím szerint is, amelyek igen sok embernek jelentettek felejthetetlen művészi élményt, érzelmi gazdagodást, s hozzájárultak életszemléletük, nemzetiségi öntudatuk formálásához. Lélekszámvesztésben identitásunkat anyanyelvünk és kultúránk gyakorlásán keresztül tudjuk megőrizni, és ez a mai ünnepi, jubileumi találkozó méltó pillanata annak a magyar közösségnek, mely újra és újra tanúbizonyságot tett az itt-és megmaradás szándékáról ápolva az örökölt hagyományt, és önzetlenül adva azt tovább a

fiatalabb nemzedék számára.

Az ilyen találkozók közösségformáló hatásúak, a rendezvény egyik célja pedig az, hogy színházkedvelő, kultúrát megbecsülni tudó embereket, fiatalokat neveljünk. A hagyományok kötik össze, tartják egybe és teremtik újjá a közösségeket, a nemzetet. A magyar kultúra több mint ezer éve összetartó erő, közös kincs, legnagyobb értékeink hordozója. Olyan közös érték, amely a kissé zilált világunkban is egybefűz, összetart bennünket. S nem szabad elfelejtenünk, hogy az értékeket nemcsak teremteni, hanem tisztelni és becsülni is kell. Meg kell köszönnünk a magyar kultúráért, a magyar nyelvért és ügyért dolgozó emberek és közösségek elhivatottságát, mindennapi helytállásukat és erőfeszítéseiket. Márai Sándor sorait idézve: „Ne félj a világtól, csak az ismeri önmagát, aki a világ fölé hajolt egyszer. Látott mélységet, magasságot és nem szédült el.”

Elismerésre méltó, hogy ma is vannak olyanok, akik saját és mások örömeire szívesen alkotnak, és az alkotás örömét megosztják velünk.

Köszönöm, köszönjük, hogy vették a fáradságot, és szabadidejük egy részét arra szánták, hogy ennek a közösségnek bemutatásnak valamit az őket körülvevő világból.

A résztvevőknek sikeres, eredményes szereplést, a zsűrinek jó munkát és nehéz döntést, az érdeklődő közönségnek pedig kellemes időtöltést kívánok.

Tóth Zoltán,
Szaján Helyi Közösségének elnöke

Kedves Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók!

A Miniszterelnökség Nemzetpolitikai Államtitkársága nevében tisztelettel és szeretettel köszöntöm a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozójának valamennyi résztvevőjét. Külön köszöntöm a házigazdákat, a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület minden tagját, akik egy évet vártak arra, hogy 2014 után ismét otthont adhassanak az amatőr színjátszók vajdasági seregszemléjének, amelyet a mai napon 25. alkalommal indítunk útjára.

A jeles évforduló jó alkalom a múlt visszaidézésére, ami a mai kiállítás formájában meg is történik. Ugyanakkor jó alkalom a jelen és reményeink szerint a jövő melletti elköteleződésre is, hiszen amatőr színjátszóink közösségét élteti, bemutatkozási és megmérettetési lehetőséget biztosít idősnek és fiatalnak egyaránt. Az amatőr színjátszásban ugyanis egyszerre ötvöződik a múlt és a jelen, mivel egy-egy színdarabban az évszázadok szavakban és mozdulatokban, időnként táncban és zenében, máskor a csendes pillanatokban összesűrűsödött üzenete fogalmazódik meg, amely mindig rólunk, emberekről, közösségeinkről szól.

Az amatőr színjátszás nem csupán időtöltés, vagy hobbi, hanem a közösségek összekovacsolódásának és a generációk közötti kapcsolatok erősítésének egyik fontos formája is. Az amatőr színjátszókat a sok közös próba, a közös játék, a közös díszlet- és színpadkészítés olyan közösségekké ötvözi, amelyekben az ember igazán önmaga lehet, miközben a közösségből erőt merítve széppé teheti önmaga és mások életét. A közös játék megélt öröme olyan összetartó erő, amely olyan életerős és egészséges közösségeket tart fenn, amelyek különös értéket képviselnek napjainkban.

A közösségi élmények ereje és varázsa felértékelődött az utóbbi időszakban. Az elmúlt másfél évben ugyanis a világjárvány miatt sajnos sok személyes találkozás elmaradt, mint ahogy a Vajdasági Magyar Amatőr

Színjátszók Találkozója is. De érdemes volt várni, ugyanis meggyőződésem, hogy az élő szó, az élő megjelenés ereje mindennél erősebb.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim! Tisztelt Művészeti Vezetők!

Önök – amatőr művészeti társulataik által – olyan felbecsülhetetlen kincs birtokában vannak, amelyről talán nincs is tudomásuk. Önök, a saját környezetükben olyan példaértékű összefogásról tesznek tanúbizonyságot, amely a legszebb családok példáját mutatja. A közös munka öröme, az egymás segítése, megértése, az együtt vállalt szerepek, az ünnepek és hétköznapi alakítják életüket és erősítik összetartozás-tudatukat. Az ilyen erős magyar közösségek azok, amelyek az újrakezdést minden időnkben biztosítani tudták. Éppen ezért nagy öröm számomra, hogy ezt a Találkozót nemzeti jelentőségű programjaink között tarthatjuk számon és támogathatjuk.

Köszönöm a szervezőknek, a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesületnek, a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetségnek és a Vajdasági Magyar Művelődési Intézetnek a gondos előkészítő munkát, hiszen az Ő odaadó lelkesedésük teszi lehetővé, hogy a Találkozó minden fellépő és minden kedves néző számára szép élmény lehessen. Köszönjük, és sok erőt kívánunk áldásos tevékenységük folytatásához.

Végezetül pedig minden jelenlévőnek, fellépőnek és nézőnek egyaránt, művészi élményekben és emlékezetes, szép pillanatokban gazdag Találkozót kívánok!

Budapest, 2021. október 15.

Üdvözlettel:
Potápi Árpád János
nemzetpolitikáért felelős államtitkár

Egy rendhagyó Találkozót köszöntünk

Ünnepet köszöntünk. Színjátszó mozgalmunk bensőséges, szép ünnepét. A Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók huszonötödik Találkozóját!

Ebben a felemelő pillanatban Garay Béla, színházi életünk legendás alakja egyik könyvének címe jut eszembe, mely így hangzott: *Magyar műkedvelők az őrhelyen*. Igen! Azokat köszöntjük most illő tisztelettel, azokat, akik a mögöttünk maradt hosszú évtizedek alatt és ezúttal is, itt, most, a bánsági szórványvilág egyik csodálatos fellegvárában ott vannak, ahol lenniük kell: a színpadon, az **Őrhelyen!** S ha a múltban létünket, szülőföldön való maradásunkat védtek mélységes elhivatottsággal, hittel, akkor most jövőnk, emberi méltóságunk újjászületésének, szellemi és erkölcsi megszilárdítása mögé kell felsorakozni, és onnan, a színpadról is azt kell most őrizni!

Szeretném itt mindjárt hangsúlyozni: ennek a Találkozónak, ünnepnek rendhagyó jellege van. Rendhagyó, mert három olyan történelmi esemény után köszönt ránk, amelyek minden tekintetben megszépítették ezt a mi kis világunkat. S meg kell említenem ezt a három történelmi eseményt, már csak azért is, mert azoknak, ott fenn, a színpadon, újabb, de már egészen más jellegű elvárásokkal kell majd szembenéznünk?!

S akkor említem a történelmi eseményeket: napilapunk, a Magyar Szó közli 2010. május 27-én: *Elsöprő, 97 százalékos többséggel 344 igen szavazattal fogadta el a Magyar Országgyűlés a határon túli magyarok számára a kettős állampolgárság megszerzésének megkönnyítésére irányuló törvénymódosítási indítványt.*

S nemsokára, ezután jött Semjén Zsoltnak, a Magyar Kormány miniszterelnök-helyettesének ezzel kapcsolatos, világosan megfogalmazott üzenete: *Nincs A és B kategóriájú magyar állampolgár! Nincs olyan, hogy magyarországi magyar állampolgár és külhoni magyar állampolgár. Egy magyar nemzet van, egy magyar állampolgársággal!*

Azt hiszem, hogy az itt idézett sorokhoz nem szükséges magyarázatot fűzni!

S említem a másik, minden tekintetben igen jelentős eseményt! Ugyanis közel egy évszázad után, a magyar és a szerb nemzet megtalálta az egymás felé vezető utat! Megtalálta, és pontot téve a múltra, elhatározta, hogy soha többé nem egymás ellen, hanem egymás mellett járjuk ezt az utat, egymás kezét keresve!

És a harmadik történelmi eseménnyel, a Vajdasági Magyar Szövetség lelkes tagjai ajándékoztak meg bennünket. Ugyanis a legutóbb megtartott szerbiai választásokon olyan eredményeket értek el, amelyekre méltán büszkék lehetünk! Hisz, erős, cselekvő és építő közösségként élhetjük meg magunkat ezáltal!

Színjátszó mozgalmunk 25., jubileumi találkozására Szajánban kerül sor október 15-e és 22-e között. Igyekszem mindjárt megjegyezni, hogy rendhagyó találkozót köszöntünk. Rendhagyót: nemcsak a kegyetlen vírus miatt, hanem az említett három történelmi (léptékű) esemény miatt is! Ugyanis az említett események eleve megváltoztatják a Találkozó jellegét. Megváltoztatják, mert az a szellemi és erkölcsi belső tartás némileg módosítja a magunk és színjátszó mozgalmunk iránti elvárásainkat. Ez azt jelenti, hogy amíg ezidáig a létünkért, a szülőföldön való megmaradásunkért igyekeztünk helytállni, addig – ezúttal – a jövő, jövőnk fundamentumának, sziklaszilárd fundamentumának a megteremtése, továbbberősítése a cél. S ennek, az ilyen fundamentumnak a tudatában a mozgalom társulatainak oda kell figyelni a felnövekvő nemzedék egymásutánjának lelki és erkölcsi alapozására! Különösen ezeréves nyelvünkre vigyázzunk! És soha ne felejtjük el Széchenyi üzenetét: *Az, ki honi nyelvünk mellett van, nemzetünk életét hordja szívében!*

Ezeknek a gondolatoknak a jegyében köszöntöm színjátszó mozgalmunkat és a huszonöt éves Találkozót! Isten éltesen Titeket, Isten éltesse Mindnyájukat!

Faragó Árpád

A találkozó nem tréfa

Szaján

MEGJELENT 1934-BEN SZABADKÁN A JUGOSZLÁVIAI MAGYAR KÖNYVTÁR VÁROSOK... FALVAK... II. CÍMŰ KIADVÁNYÁBAN

Alföld. A messzi horizontba vesző rónaság. Itt-ott egy kis tanya, akác, vagy eperfákkal szegélyezve, közelükben gémeskút a vályúval... A puszta oázisai... Ott, ahol az azúr égbolt a földdel találkozik, a délibáb varázsol mesebeli képeket a puszta, egyszerű lakói elé. A legelő egyhangúságát helyenként kis talajvízű tavacska élénkíti, amely messziről, ha a napsugár megtörik felületén, alakatlan ezüst lemeznek, vagy pajkosan fénylő tükörnek látszik, amelyben a messzi idegenből szálló fodros báránnyelűk, felette időzvény, kacérkodva megnézik magukat.

Hajnalhasadáskor, ha a keleti láthatár bíborba öltözik és a síkság peremén megjelenik a vörös rézkorong, a tanya felől előtűnik a nyáj, mely mohó étvággal lepi el az ezüstös harmatcseppektől csillogó legelőt. A nyáj mögött, az egykedvűen baktató szamar hátán ül karikás ostorával a juhász... Valamivel később férfiak és asszonyok, ásókkal, kapákkal és talicskával menetelnek a feketerögű, bevetett termőföldek felé, így kezd éledezni a puszta.

Ha az izzó nap, testéből termékeny meleget árasztva, félkörpályájának legmagasabb pontjára kúszik, ember és állat egyformán az árnyékot keresi. A földeken áthúzó árokmenti fasor árnyékában fogyasztják el kenyér és paprikás szalonna ebédjüket az öreg legelők hűsége gyermekei.

...És este, amikor az esthajnal aranyfényű csillaga elsőknek megjelenik a csillagok milliárdjai közül, jelezvén a nyugalom óráinak közeledtét, megelevenedik a tanya környéke. Fellobbanó pásztortüzek köré kupoznak fiatalok és öregek, férfiak és asszonyok, beszámolnak egymásnak élményeikről és beszélgetnek a jövőről. Találgatják a termés kimenetelét, hahotázva emlékeznek meg a hetipiackor a városban látottakról, az új úri divat furcsaságairól. A tanya és a környék vénei néha hátborzongató mesékbe kezdenek: »Egyszer vót, hun nem vót...«, és megelevenítik a betyárvilág regényes alakjait, a hétfejű sárkány

és griffmadár borzalmaikat. Ilyenkor összébhúzódnak a tátottszájú hallgatók és egy-egy kisebb poronty sírása juttatja eszükbe, hogy eljött a nyugalom ideje.

...Majd teljes sötétség borul a tájra, néha kutyaugatás töri meg az éji csendet. Fönt, a csillagos égbolton az előredült Göncöl szekere az éjféli közeledtét jelzi...

Ilyen alföldi milió közepett, Bánát északi részén, az Aranka folyócska közelében fekszik Szaján.

Szaján, egyes történelmi kutatók szerint ősmagyar személynév. Egy ismeretlen katolikus lelkész Szaján keletkezésére vonatkozó néhánysoros, de annál érdekesebb hagyatékában, amelyet Nagy Balog Antal földbirtokosra hagyott, azt írja, hogy a község nevét azok a turáni népek adták, amelyek a római impérium bukása után, a népvándorlás korában erre a vidékre költöztek és amelyeknek őshazája Ázsiában, a Szaján hegység táján volt. Ugyanezen történész szerint a mai Szaján helyén a kőkorszakban telepek voltak, pontosabban megjelölve a Kriminyák szajáni határszélén. Innen szedték a későbbi lakosok a tűzgyújtáshoz való kovát, amelynek szláv elnevezése: Krémén. A római uralom alatt itt kolónia volt. Ugyanis a szajáni major nyugati részén egy negyven lánynyi emelkedettebb földterületen a XIX. század eleji telepítés alkalmával számos, részint földből kiálló romokat és épületalapzatokat találtak. Ugyancsak ezen a helyen bukkantak Domitian, Trajan, Hadrian és más római uralkodók elásott pénzeire. A leletek mintegy bizonyítékai annak a feltevésnek, hogy Szaján helyén valamikor népes város állhatott.

Okleveles adatok a XV. század közepétől kezdve találhatók róla. 1849-ben egynéhány nemesi család volt a birtokosa, úgymint Bocsári, Baan, Baranyai, Gerese, Szabó, Szajáni, Szeles, Thege és Török. A XVI. század elején Vingarti Geréb Mátyás is kapott egy jobbára mocsaras és sziksós földterületet, amit horogszegi Ferenczi Györgynek adományozott. A mohácsi vész után úgy a nemesi birtokosok, mint a jobbágyok elmenekültek a vidékről. Teljesen elhanyagolt állapotban Gerepovics Gáspár kérte el a falut a királytól, amit meg is kapott. A XVII. században puszta lett a faluból, noha a király, mint falura, állította ki az ado-

mánylevelet bessenyei Nagy Ferenc és társai részére. A XIX. század elején tajnai Tajnay János tulajdonát képezte, aki 1806-ban Szeged környékéről dohánykertészeket telepített le ide. A helység 1848-ban teljesen leégett, majd 1849-ben németajkú lakossággal telepítették be és Vilmátér nevet kapta Tajnayné, szül.

Jeszenszky Vilmáról. A telepet 1883-ban a felépülő Szajánnal egyesítették. Az 1885-ös és 1891-es években, mintegy ezerhétszáz lélek vándorolt ki a faluból, amelynek jelenlegi legnagyobb birtokosa Nagy Balogh Antal.

A római katolikus templom Bonnaz Sándor csanádi püspök költségén 1880–1881-ben épült és 1931 nyarán Herresbacher Dénes pápai kamarás, a jelenlegi plébános restauráltatta. A tornyot új harangokkal látta el, ünnepélyes felszentelés keretében, amelyen Rodics Rafael érseken kívül magasrangú papi méltóságok vettek részt.

Szaján lakosainak társadalmi élete leginkább a gazdaságtan elméletének ismeretében, a gazdák továbbképzésében, társas összejövetelekben, műkedvelői előadásokban jut kifejezésre és a gazdasági egyesületben zajlik le. Az augusztus 20-iki búcsút színes keretek között tartják meg évenként mulatságokkal és mókákkal. Ilyenkor már egy héttel

előbb az egész faluban nagy a sürgés-forgás. Majdnem minden házban meszelnek, súrolnak, vasalnak, sütnek, főznek. A szomszéd községekből és Kikindáról érkező vendégeket a legnagyobb örömmel fogadják a vendégszerető szajániak és mindenféle jóval kedveskednek nekik.

A családi bensőség és szeretet ünnepe náluk a karácsony. Ilyenkor betlehemesek járnak keresztül-kasul a falut. A királynak korona van a fején, oldalán kard. A pásztorok és a gazda subában vannak és ismert pásztordalokat énekelnek. Ahol megfordulnak, ott diót és karácsonyi mazsolás-kalácsot kapnak.

Vízkeresztkor a háromkirályok járnak, festettarcú gyerekek, rikitószínű, magas süvegekkel. A húsvéti locsolás szokása kihalófélben van.

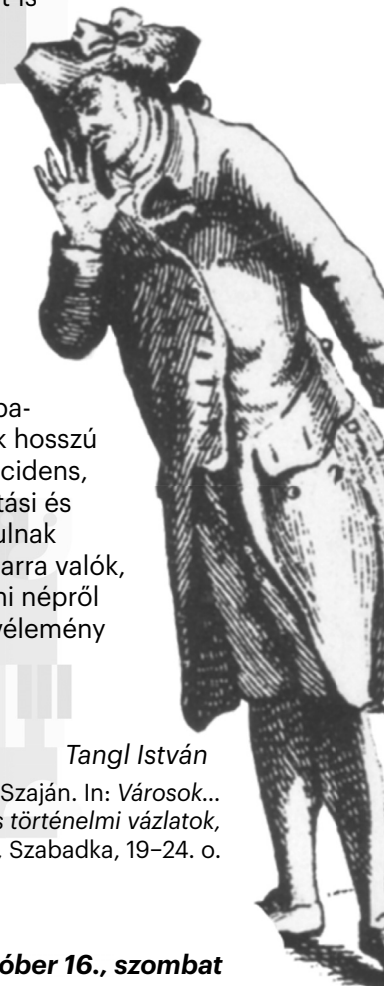
Hogyan él a nép Szajánban? A napszámosok a módosabbak búza-, kukoricaföldjein vagy dohányültetvényein dolgoznak. Itt élnek a messze földön híres szajáni kubikusok, akiket az ármentesítő társulatok a Tisza töltésein és a csatornázási munkálatoknál, mint a legmegbízhatóbb és szakértelemmel rendelkező munkásokat alkalmazták. Ezeknek a kisigényű embereknek életmódja igen egyszerű. Főleledük a jó bánáti búzából készült lágy kenyér, szalonna és kolbász. Csak vasárnaponként és ünnepnapokon kerül főtt étel az asztalra. A módosabbak már kiadósabban, rendszerint főtt étellel táplálkoznak. Ünnepi és különleges eledelük a »rántott hús« paprikásan elkészítve, hozzá a leöntött saláta ecettel, vagy savanyítóval leöntve. Ünnepeken még fánkot sütnek és élesztőtésztát. A férfiak felöltöül ködmönt, subát, bekecset s prémmel bélelt sötétszínű kabátot hordanak, kisebb gazdák a szűrrel is beérik. A subák díszes zsinórral, a bekecsek, ködmönök többnyire színes bőraplikációval és egyéb díszítésekkel vannak ellátva. A nők nagyon szeretik a csipkés dolgokat, a sok bársony- és selyemszalagot. A fodros csipkét a blúzon, annak különösen a nyakán, mellén és ujján alkalmazzák. A fiatalabb lányok ruhájuk derekát is felcícomázzák.

A színes selyemszalagot a hajukba fonják, nyakukat üveggyöngyfűzérrel, aranylánccal díszítik, amelyen vagy kereszt vagy szív lóg, fülükbe pedig függőket tesznek.

Az alföldnek ebben a kis zugában egyszerű, becsületes, nyíltszívű és vendégszerető magyarok élnek békességben és felebaráti szeretetben. Ha az évek hosszú során akad is egynéhány incidens, amelyek leginkább földosztási és örökségi perekben nyilvánulnak meg, azok a kivételek csak arra valók, hogy megerősítsék a szajáni népről általánosságban táplált jó vélemény szabályát.

Tangl István

TANGL István 1934. Szaján. In: *Városok... falvak... II., Néprajzi és történelmi vázlatok*, Jugoszláviai Magyar Könyvtár, Szabadka, 19–24. o.

Ma a Találkozó színpadán

VÁLTOZÁS A HELYFOGLALÁSBAN SZOMBATON ÉS VASÁRNAP

Kedves Közönségünk! Mivel a Helyi Közösség irodája a hétvégén nem dolgozik, így a mai és a vasárnapi előadásokra érkezési sorrendben tudjuk beengedni a közönségünket. Kérjük, időben érkezzenek, hiszen nem tudjuk teljes mértékben feltölteni a nézőteret! Megértésüket köszönjük! Hétfőtől munkaidőben él a Helyi Közösségben a helyfoglalás! Ma két előadást tekinthet meg a nagyérdemű, mindkét társulat régi motoros a maga módján, a bácsfeketehegyiek szinte mindegyik találkozóon voltak, Bezdánban pedig nagyon régre nyúlik vissza az amatőr színjátszás története. Jó szórakozást kívánunk!

Október 16., szombat, 16.30 óra
Bácsfeketehegy Magyar Művelődési és Helytörténeti Egyesület, Soma amatőr színtársulat, Bácsfeketehegy

A csoport 1994 áprilisában alakult. A következő évben már színre vittek egy egyfelvonásos előadást. 1996-ban részt vettek az Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók I. Találkozóján. Két év kihagyás mellett folyamatosan részt vesznek a szemlén. Több tömeges, nagyszereplős előadást készítettek. 2008-ban fesztiváldíjat kaptak a *Lúdas Matyi* című népszínmű előadásukért, ezenkívül több fődíjat is magukénak tudhatnak – közönségdíj, legszebb színpadi beszéd, színészi díjak... Büszkék volt rendezőikre: Ferenczi Jenő színművészre, Merkva Péterre, Tóth H. Verára.

A társulat mottója: **szórakozni és szórakoztatni!**

A társulat eddigi díjai a Találkozóon:

1998 – a Szántó Róbert-díjat Kovács Károly érdemelte ki, valamint a csoport Bambach Róbert-díjban részesült a legjobb alternatív/új formákat kereső előadásáért Tömörkény István *Barlanglakók*jáért Merkva Péter rendezésében.

2000 – Garay Béla-díjban részesült Merkva Péter a legjobb hagyományos rendezésért.

2006 – Szántó Róbert-díjat érdemelt ki a csoport (Valentin Katajev: *Tévedések napja*), valamint Szabó László a legjobb férfi mellékszereplő díját, a Nagy István-díjat nyerte el.

2007 – A legjobb férfi mellékszereplőnek járó Nagy István-díjban Szabó László részesült (Milan Grgić: *Ébredj fel Katám*), a csoport ebben az évben a Közönségdíjat is hazavihette.

2008 – Garay Béla-díj a legjobb hagyományos rendezésért Merkva Péternek, valamint

Bambach Róbert-díj járt a Soma Színtársulatnak Fazekas Mihály *Lúdas Matyi*jáért.

2017 – A zsűri a legjobb férfi főszereplőnek járó Szilágyi László-díjjal tüntette ki Szukola Bélát a *Hyppolit, a lakáj* című előadásban Hyppolit szerepének megformálásáért.

2018 – A zsűri a legjobb női főszereplőnek járó Ferenczi Ibolya-díjjal tüntette ki Hodik Anabellát Hamvai Kornél *Kitty Flinn* című előadásban Kitty Flinn szerepének megformálásáért.

A Bácsfeketehegy Magyar Művelődési és Helytörténeti Egyesület Soma amatőr színtársulata bemutatja:

Tersánszky Józsi Jenő: *Kakuk Marci (70') Vígjáték*

Szereplők:

Kakuk Marci – Kerekes Zalán
 Soma – Horváth Márk Bence
 Pattanó Rozi – Vajda Noa Palma
 Méltósága – Fehér Etelka
 Méltóságos – Szukola Béla
 Tömpe Ambrus – Sztancsik Anzelm
 Csuriné – Kormos Irén
 Csur Linka – Tokics Dóra
 Bojnyik – Cucity Iván
 Uccu Jóska – Szilágyi Roland
 Gizus – Török Emese
 Elemérke – Szél Márton

Zongora: Burai Károly

Zenei munkatárs: Faragó Papp Boglárka,
Török Noémi

Frizura, smink: Tokics Etelka

Szövegkönyv: Csernik Árpád

Szakmai konzulens: Virág György

Fény és hang: Simonyi Tamás

Rendezte: Hajvert Ákos

Október 16., szombat, 19.30 óra

**Petőfi Sándor Művelődési Egyesület
színjátszó csoportja, Bezdán**

A bezdáni színjátszásnak közel 160 éves múltja van: 1865-től találhatók feljegyzések róla. Kezdetben sok éven keresztül Katolikus Legényegylet néven működött az egyesület, majd 1947-ben vette fel Petőfi Sándor nevét, amit azóta is büszkén visel. Az egyesületnek két gyermek-, két kézimunka-, egy hagyo-

mányápoló és egy színjátszó csoportja van. A színjátszó csoport minden évben legalább egy vígjátékkal, bohózzal vagy zenés kabaréesttel lepi meg a közönséget. Évente részt vesznek a Nyugat-Bácska egyik leg-sokszínűbb rendezvényén, az *Ötösfogaton*, amelynek az idei évben ők a házigazdái. Jó kapcsolatot ápolnak Magyarországon és Horvátországban is több településsel és egyesülettel. 2021-ben az egyesület gerincét a színjátszás képezi.

A társulat eddigi díjai a Találkozózn:

2013 – a Magyar Piri-díjat Zobenica Regi-nának ítélte oda a zsűri dr. Pfaff Mihály *Gazdagon nősülök* című zenés vígjátékában látott alakításáért, Mari néni szerepének megformálásáért.

**A bezdáni Petőfi Sándor Művelődési
Egyesület színjátszó csoportja bemutatja:**

Claude Magnier: *Oscar* (110')

Vígjáték

Szereplők:

Bertrand Barnier, szappangyáros – Csillag
László

Madame Barnier, Barnier felesége –
Osztrogonác Czenki Ilona

Christian Martin, könyvelő – Nagy Valter
Colette, Barnier lánya – Nikolin Alexandra

Jacqueline, Barnier lánya – Tibor Viktória
Bernadette, házvezetőnő – Snájder Dalma
Philippe, kiropraktőr – Benják

Attila

Charlotte, házvezetőnő
– Gombárovity Elvira

Nyikita, sofőr – Ifj. Foki
Sándor

Oscar – Nagy Valter

Súgó: Óber Kitti, Kóvágó
Jácint

Ügyelő: Nagy Ferenc

Rendezte: Foki István

Az operett abszolút bajnokai

A KUPUSZINI PETŐFI SÁNDOR MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET STURCZ JÓZSEF SZÍNJÁTSZÓ CSOPORTJA ÁBRAHÁM PÁL VIKTÓRIA CÍMŰ OPERETTJÉNEK ZSÚRIZÉSE

A 25. Találkozó sem múlhat el anélkül, hogy a zsűri értékelné az előadásokat, mi pedig igyekszünk erről méltó jegyzetet készíteni a kedves Olvasóknak és a Társulatoknak. Az idei első előadás értékelését Gondi Martina nyitotta meg. A kupusziniaikat régi ismerősként, a tőle jól megszokott alapossggal és kedvességgel köszöntötte:

– Egy százéves színjátszó csoport a huszonöt éves találkozó. Azt gondolom, hogy ez óriási dolog! Ennél már csak az nagyobb, hogy megjött Kupuszina ötven fővel. Mi lehetne ennél csodálatosabb az első napon, mint egy ilyen nagy múltú csoport, aki még mindig meg tudja tartani egy vajdasági magyar operettszínház létszámát? És azt is gondolom, hogy nyilván senkit nem leptetek meg ezzel a műfajjal. Nagyon nagy szeretettel köszöntelek benneteket mindannyiunk nevében!

Gondi Martina kiemelte, hogy a ma esti előadásokból iszonyatos energiák áradtak – de hát nem csoda, ezt is megszoktuk már a csoporttól. :) Martina ezután elmondta, hogy az idei Találkozó egyik zsűritagját már

jól ismeri a csapat, hiszen **Ágoston Pribilla Valéria** már nem egyszer értékelté őket, s most, hosszú idő után visszajött hozzánk a jubileumi Találkozóra. **Balázs Áron** viszont először van velünk, így neki adta át a szót elsőként.

Balázs Áron elmondta, mennyire hálátlan feladat ünnepi beszédek után a színpadra lépni, hiszen az ember már felspannolt állapotban várja, hogy a színpadra mehessen, s meghallgat egy beszédet, majd még egyet, s még jön a szervező, hogy még 5 perc, s ezt a felspannolt állapotot újra el kell érni:

– ...az jutott eszembe – mert színészfejjel gondolkodok –, hogy itt hátul rengeteg ember áll, és várják, hogy na, akkor majd most... Nem tudom, hogy tudtátok-e a forgatókönyvet, hogy hányan fognak felszólalni, de én azt az érzést nem kívánom senkinek – volt nekem is ilyen tapasztalatom –, hogy ott áll az ember a függöny mögött, és akkor jön, hogy ne kezdjük még el... meg még öt perc... És akkor váratlanul azt mondják, hogy gyerünk, mert megy a függöny. Le a kalappal! Mert végül is a színháznak az egyik lényege, hogy a külső

hatások nem nagyon lehetnek ránk befolyással. Ha szétmegy a függöny, akkor csinálni kell. Amit ma este láttunk, az egy nagyon jó példája ennek. Nagyon köszönöm ezt az előadást! Nagyon nehéz műfaj az operett. Ha jól tudom, **Ábrahám Pál** apatini születésű, amely település nincs messze tőletek.

Áron – mivel még nem ismeri a társulatot – érdeklődött a munkamódszereik iránt. Vajon van-e meghallgatás, válogatás a szerepekre? Hiszen azért egy operettnél nagyon fontos, hogy a szereplők tudjanak énekelni, és itt bizony mindenki tudott. Vajon a szerepekre keresik az embereket, hogy ki alkalmas rá? A társulat elmondta, amit a régi motorosok már jól tudnak: Kupuszinán mindenki tud énekelni, sőt, mindenki jól énekel mindent, s náluk úgy megy ez, hogy **Molnár József** rendező és társulatvezető azt mondja, hogy te ez leszel és kész... ☺

Áron hozzátette, hogy lenyűgözte az éneklés hang, s Valériával közösen elmondták, hogy az is nagyon nagy dolog, hogy mikroportokkal dolgoztak, s mindent érteni lehetett, hiszen ez is egy külön szakma, ezt megtanulni. A technikusokról és háttérmunkásokról nem is beszélve:

– Egyik-másik hivatásos színház is megirigyelhetné, hogy pillanatok alatt, mintha mi sem történt volna, hopp, kész a másik szín!

Áron mielőtt átadta volna a szót Valériának, kiemelt egy hiányosságot a tapsrendnél:

– A zenekart nem tudtuk megtapsolni. Akik végignyomják az előadást. Ugye, mindenki csinálja a dolgát, a zenészek is. Kint voltak a színpadon, ők is szerves részesei voltak az előadásnak.

Ágoston Pribilla Valéria a társulat méltóságával kezdte az értékelését:

– El sem tudom mondani, hogy mennyire megörültem, amikor felkértek, hogy vállaljam a zsűrizést, hiszen azt hiszem, hogy az életemnek az egyik legszebb periódusa volt az a sorozat, amikor jártam ezekre a találkozókra, és együtt lehettem veletek. Megkértek, hogy írjak valami kis szösszenetet, és azt hiszem, annak a végére is azt írtam, hogy nem tudok elfogultság nélkül beszélni sem rólatok, sem az előadásaitokról. Ez sokszorosan így van ebben az esetben is. Azt hiszem, hogy éreztétek is, megtapasztalhattátok a mai este folyamán, hiszen a színház tulajdonképpen a nézőtéren van. Ma olyan vastapsot kaptatok, amely mindenképpen nagyszerű dolog. És nagyszerű dolog, hogy a kupuszinai színtársulat nagy elkötelezettségű a zenés műfajnak. Ez az építkezés, ez az építkező hagyomány, nagyon lejön most már a színpadról. Minden előadásotok alkalmával nagyon nagyfokú igényességgel találkoztunk. Ez most sincs másképp. A színpadtér berende-

zése, a jelmezek, a koreográfia, az ének, a zene – nálatok valahogy minden együtt van! Szóval jól áll nektek ez a műfaj, és örülök, hogy ezt csináljátok, továbbra is ezt kaphatjuk tőletek, hogy ez a Ti világotok.

Valéria is kitért az énekesekre, nem csupán a hangjukat dicsérte, hanem azt, hogy milyen szépen artikuláltak, nem harapták el a szövegeket:

– Tényleg fergeteges játékot nyújtottatok. És fontos még elmondani azt, hogy mindig érzitek a mértéket. Az operett is olyan műfaj, hogy könnyen átcsaphat egy – hogy is mondjam – ízléstelen vagy túlzó magatartásba, de pontosan éreztétek a poénokat is.

Ehhez kapcsolódóan **Molnár Oszkárt** (*Rácz Jancsi szerepét alakította*) emelte ki:

– Annyira tudtad, hogy mikor kell odatenni, nem volt túlzó, nem volt bántó. Pedig erre ebben a műfajban lehetőség van. De a mértéktartás a kupuszinaiakra mindig jellemző volt. Tehát tudják, hogy hol a határ, meddig lehet elmenni. Ezért is külön gratulálok!

Emellett **Koleszár Judit** (*Rikette, a szobalány*) és **Zsivu Péter** (*Koltay László tengerészkapitány*) játékát emelte még ki Valéria az értékelése során, és azt, hogy az előadás első része talán kicsit vontatottabb volt:

– Az elején egy kicsit nehezen indult, de aztán csodálatos, hogy milyen pályát futottál be (*Koleszár Judit – a szerk. megj.*) az előadás végéig! A mosoly nem olvadt le az arcodról. Ez is csodálatos volt... Nagyon jó volt nézni téged a színpadon. Még megdicsézném a tengerészkapitánynak a szerepformálását is. Ez is egy lassan építkező, de komolyan beérő alakítás volt. Nem voltak látványos eszközei, de éreztem a mokányságot, a mélységet. Mindenki csodálatos volt! Számomra az első rész egy kicsit vontatottabb volt. Olyan volt, mintha az összjáték egy picit sántított volna. A második rész már jobban összeállt számomra.

Balázs Áron rácsatlakozott Valéria mondandójára, majd Valéria vissza, s egymást kiegészítve meséltek a látótakról:

– Egy pillanatig sem éreztem azt, hogy megül a figyelmem. Külön köszönet ezért. Egy dologgal egyetértek, amit említettél, Vali! Hogy az eleje mintha egy picit nehezebben indult volna be. De ez annak is betudható, hogy végül is az első rész az, amikor megismerkedünk a szereplőkkel. Ahol végül is rájövünk, hogy mi lehet a történet...

Szeretném megdicsérni a koreográfiákat. Nagyon ötletesek, nagyon találóak...

A zenés műfajok, így az operett is olyan, hogy a prózai részeknek, illetve a dalnak, a táncnak nem kellene különválnia. Itt most egy picit olyan érzésem volt. De persze ez a színeszeken is múlik. Hogy hogyan indítanak el egy dalt, és hogyan fejezik be. Ezeknek nem kellene kiragadott részeknek lennie. Ezek ugyanolyan szerves részei a darabnak, mint a többi. Az energia, amit képviseltek az előadás közben, ugyanaz, mint amit a táncban is sugároznotok kell. Ha komplikált is, ha nehéz is, a mosoly, a könnyedség, az kell, akkor is! Gyakran felhozott példa, hogy a trapézban az artista megcsinálja ragyogva a dolgokat, utána meg kimegy, és azt mondja magában, hogy kiköpöm a tüdőmet. Szóval a színpadon ragyogjunk!

– Ezt egyébként én is felírtam magamnak, hogy a párbeszéd és zenei részeknek az egymásba úsztatásán még érdemes volna finomítani. De ahogyan rátaláltak a közönségre és a közönség is rátok, attól kezdve úgy éreztem, hogy ez is sokkal jobban működik. Tehát jött egy visszajelzés, ami berobbantott titeket, és attól kezdve már nem voltak annyira különállóak ezek a részek. De az első részben még ezt érezni lehetett. Nyilvánvalóan keveset is játszottatok, mert ha túl vagytok már egy előadássorozaton, akkor ez is máshogyan működik – tette hozzá Valéria.

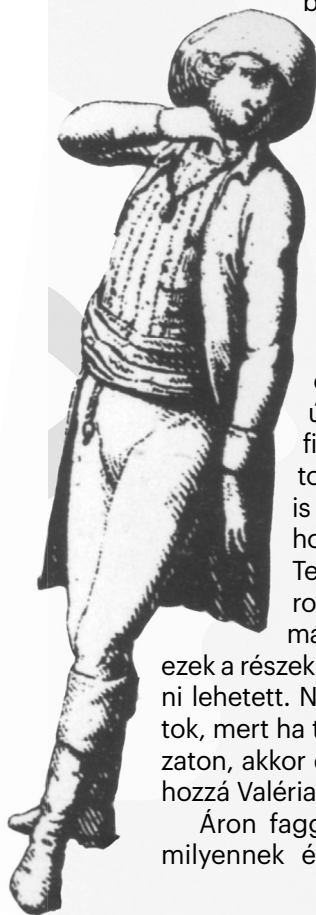
Áron faggatta tovább a társulatot: vajon milyennek érezték ők az előadást? Hiszen

a járvány miatti intézkedések nem tették lehetővé azt, hogy teltház előtt játszanak – amiért azért a közönség is neheztel, hiszen a helyi szervezőktől megtudtuk, hogy sokkal többen szeretnék volna megnézni az előadást, mint ahányan bemehettek rá –, s ez azért kihatással tud lenni rá, mindezek ellenére a társulaton ez nem érződött, mindenki tette a dolgát, ahogyan kell. A társulat elmondta, hogy úgy szeretnek játszani, ha az előadásban résztvevők számának legalább a háromszorosa a nézőközönség, hiszen ez egy olyan műfaj, ami szereti a teltházat. Valéria is rácsatlakozott erre a gondolatmenetre, így fogalmazott: „ahogy ez megjött – a közönség visszajelzése –, akkor menet közben már ti is sínen voltatok.”

Martina az értékelés végén elmondta, hogy a kupuszínai társulat létszáma azért magasra teszi a mércét, mert az ötvenet felülmúlni gyakran nehéz lehet. A darabválasztás kapcsán **Molnár József** válaszolt Martina kérdésére, miszerint a *Tuladunai* után ismét hazai szerzőtől szerettek volna előadást készíteni, a társulat szereti az operetteket, a rendező pedig régóta szerette volna már a *Viktóriát* megrendezni, mert régen nagy hatással volt rá, fiatal kora óta él benne a szabadkai magyar társulat előadásának élménye.

Molnár József szavaival zárjuk sorainkat: „Az pedig a másik dolog, hogy az, hogy ilyen hosszú ideig egyben van a társulat, nos, ez kész csoda! Szeretném most és itt is megköszönni a csapatnak, hogy részt vettek a közös munkában. Mert hát látjátok, hogy hányan vagyunk.”

A hanganyagot lejegyezte: Döme Szabolcs
Szerkesztette: Virág Kiss Anita

Holnap a Találkozó színpadán

3 HELYETT 2

Bár a szenttamásiak bejelentkeztek a Találkozóra, ám sajnálatos módon mégsem tudnak eljönni, éppen ezért, felhívjuk a kedves Nézőink figyelmét, hogy a programfüzetben feltüntetett időpontok nem minden esetben felelnek meg a valóságnak! A Palicsi Színház Grund holnap 17 órakor kezd, majd a nagyikindai József Attila Színtársulat játszik este.

Október 17., vasárnap, 17.00 óra

Palicsi Színház Grund, Palics
Kalmár Zsuzsa: *Tiszta szívvel* (40')
Dráma

Rendezte: Kalmár Zsuzsa

Az előadásról: József Attila élete és művei által ihletett előadás, a sínek mellett, metaforikus elemekkel, csodálatos élőzenével. Attila indulatainak, érzéseinek, vívódásainak rezonanciája a mai 15-19 éves fiatalok lelkében. Talán kicsit közelebb hozva őt és műveit a mai világhoz. Hiszen a világ változó értékei között az ember, a nagybetűs, örök értékeket hordoz és képvisel!

„Bölcs, vén könyvekben áll, hogy por vagyunk.

De én, aki a füvek beszédjét

S a kométák dübörgését delelőtökre terelem,

Tudom, hogy nemcsak por vagyunk:

Por és Istenpor vagyunk.

Visszahullván

A por a porral elkeveredik,

Visszahullván

Igy keveredik el Istennel a lélek.”

(Tanítások, 14 – részlet)

**Nem csak a líra szerelmeseinek ajánljuk!
Középiskolásoknak kötelező!**

Október 17., vasárnap, 19.30 óra

Egység Művelődési Egyesület, József Attila Színtársulat, Nagyikinda
Czakó Gábor: *Disznójáték* (60')
Szomorú komédia
Rendezte: Király Sándor

Az előadásról:

Helyszín: az ól.

Idő: a vágás hajnala.

Szereplők: a disznók.

Cselekmény: lázadás a böllérek ellen.

Czakó Gábor 1962–63-ban megírt szatírája gyakorlatilag egy parabola, hiszen olyan időben íródott, amikor a dolgok kimondása, néven nevezése igencsak korlátozott volt. A levégásra szánt malacok története nem mást vetít elénk, mint azokat a tényeket, hogy az embert élete végéig félrevezetik, átverik, és hogy az, aki egy kis hatalomhoz jut, hogyan tudja diktatórikusan elnyomni a társait.

Ahogy maga a szerző fogalmaz: „Tragikus játék egy hitvány Mangalicza sertésről, aki rútul visszaélve barátai jóindulatával azok rovására különböző-különb gonosztetteket követett el, mígnem elnyerte méltó büntetését.”

„Itt a disznók csinálnak forradalmat disznómód. Nem a forradalom eszméje a fő gondunk, nem a jelen és nem a jövő, nem is az élet, a boldogság, hanem a hatalom...”

12 éven aluliaknak nem ajánlott!

A találkozó nem tréfa!mester

...a végén jól sült el az egész

Ábrahám Pál nagyszerű operettjét, a Viktóriát láthattuk ma a megnyitón. A címszerepet Csernai Panna játszotta, aki már többször is díjazott volt a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozóján. Vele beszélgettem színészlétről és az elmúlt másfél év próbafolyamatairól, próbatételeiről.

– Tavaly elmaradt a találkozó. Ti is, hasonlóan más társulatokhoz, a ma bemutatott darabbal készültetek a 2020-ban tervezett találkozóra is. Milyen volt az elmúlt másfél évetek? Hogyan készültetek a találkozóra? A szokásosnál nehezebb volt a felkészülés?

– Ez az elmúlt másfél év nem volt könnyű, mivel nagyon sok lezárás volt, nem tudtunk próbálni, előadások sem voltak, mi pedig nagyon szeretünk fellépni a színpadon és előadni egy operettet, mert ennek a műfajnak hagyománya van Kupuszinán. Mindig készülünk egy zenés darabbal.

Nagyon szét voltak szórva a próbák, ez egy kicsit megnehezítette a munkát, de most örülök annak, hogy a szemlére össze tudtuk szedni magunkat és elhoztunk – úgy érzem, egy jó előadást.

Ez az előadás már előbb elkészült, de tavaly szeptemberben tudtuk csak bemutatni. Arra is volt már példa, hogy a legújabb előadást szemlén játszottuk el először közönség előtt. De most így visszaemlékezve, eléggé nehéz volt. Az ez évi szemle előtt is volt rengeteg próbánk, de nehéz volt összeszedni a csapatot, mert rengetegen vagyunk, de mivel egy összeszokott csapatról van szó, kevesebb próba esetén is meg tudjuk oldani, hogy jól süljön el az egész.

– Tavaly láttam a bemutatókat, és így másfél év után is nagyon jó volt látni benneteket a színpadon. Nagyon látványos volt már akkor is az előadás, és most is nagyon erős volt. A lendületek, az az energia, amit megmozgattok, csodálatos. Azt látjuk, halljuk, hogy nagyon szép énekhangotok van, jó táncos tudásotok, de mi az a plusz még, amitől ennyire jó a csapat?

– Nagyon jó a rendezőnk, egy nagyon alázatos, nagy tapasztalattal rendelkező ember, aki nagyon odafigyel ránk és sokat segít nekünk, az összes embernek, aki ott megmozdul egy előadás elkészítésében. Valamint, hogy nagyon sok jó énekhangú, zenész ember alkotja csapatunkat. Vannak olyan zenei felelősök, akik értenek hozzá. **Mgr. Dienes László**, az apatini zeneisko-

la igazgatója, nyilvánvalóan ő segít a zenék kiválasztásában és az adott előadáshoz való igazításban. A rendezőnk és a zenei segítségen nagyon sok múlik!

– A mindennapokban is vannak lehetőségek, hogy együtt töltsétek el időt a társulat tagjaival vagy inkább a színjátszás hozza össze benneteket?

Ugye nagyon látszódik az, hogy nagyon sokféle ember működik a csapatban, tehát a legtöbben dolgoznak, földműveléssel foglalkoznak, van aki tanít, mindenféle rétegből vagyunk. Úgy érzem, hogy amikor vannak a próbák, mindenki örömmel megy a próbára, mert akkor, ugye tudnak találkozni azokkal, akikkel rég nem látták egymást. Egy összeszokott csapatról van szó, és ez nagyon jó.

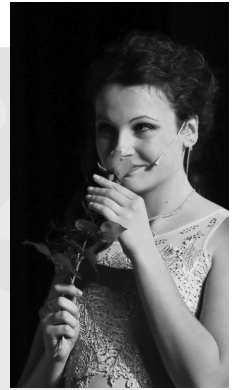
– Mit szeretsz a legjobban ebben a világban, ebben a színészlétben? Akár a szintársulat tagjaként, akár mint színész.

– Nagyon fontosnak tartom azt, hogy amikor személy szerint én kiállok színpadra, akkor az emberek, akik néznek, egy olyan élményt adjak, ami kizökkenti őket a hétköznapi életükből, a szürke hétköznapiokból, hogy valamivel gazdagabbak legyenek, legyen szó bármilyen előadásról, hogy ne legyenek beburkózva a kis fejükbe, hogy érezzék, hogy van ilyen is. És ne csak a TV-t nézzék, hanem jöjjenek el a színházba is és élvezzék a színészek munkáját. Úgyhogy leginkább ez az, amit ki tudnék emelni, valamint azt, hogy nagyon szeretem a társulatot, mert nagyon sok jó barátom van, és a rendezőnk – **Molnár József** – tényleg egy csodálatos ember, nagyon nagy szakmai múltra tekint vissza, már több tíz éve Ő rendezi a darabokat és rengeteg alázat van benne. Úgyhogy őt nagyon kiemelném, valamint minden tagot, mert most már régóta összeszokott a csapat, és ez nagyon jó és nagyon jól érzem köztük magam.

– További sok sikert kívánok és remélem, hogy jövőre is találkozunk!

– Én is remélem. Köszönöm szépen.

Fábián Mónika

A XXV. Találkozó szakmai zsűrije

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA

Nemesmiliticsen született, majd családjával Szabadkára költözött. A gimnáziumi évek alatt **Horváth Emma**, **Sebestyén Tibor** és **Bambach Róbert** csoportjaiban, irányításával foglalkozik versmondással és színjátszással.

Diplomás magyartanárként pályáját a műszaki középiskolában kezdte, tizenöt év után átkerült a közgazdasági középiskolába. Majd a Gyermekszínház igazgatójává nevezik ki, ahol művészeti vezetőként nagy hangsúlyt helyez a vajdasági és a kortárs magyar gyermekirodalom színpadi bemutatására. Művészi-szakmai koordinálása mellett olyan meghatározó előadások jöhettek létre, mint *A szegény csizmadia* és a *Szélkirály* című táncjáték, a *Rozsdaszínország aranya* című előadás és így tovább. A társulat elnyerte a szabadkai Nemzetközi

Gyermekszínházi Fesztivál fődíját. A szabadkai Városi Könyvtár igazgatóhelyetteseként vonult nyugdíjba. A vajdasági magyar irodalom és színjátszás területén szerzett kimagasló és elévülhetetlen érdemeiért, valamint szervezői aktivitásáért Magyar Arany Érdemkeresztel tüntették ki.

A műkedvelő színjátszást szerencsénkre régóta figyelemmel kíséri, nemcsak mint a Találkozó zsűritagja, de ugyanúgy a diák-színjátszók fesztiválján is több ízben volt tagja a szakmai bizottságnak. És habár számtalanszor felidéztek azt a millió pillanatot, amellyel a színművészetben és az előadóművészetben megajándékozta a közönséget, ő mégis kiemelte, a zsűrizések és bemutatások alkalmával ne mint előadóművészt, hanem mint tanárnőt említsük.

BALÁZS ÁRON

Sterija-, Pataki Gyűrű-, Jászai Mari-díjas vajdasági magyar színművész

Bajmokon nőtt fel, ahol amatőr színészként Barácius Zoltán szárnyai alatt kipróbálhatta magát különböző szerepekben és megszerette a színházat. Középsiskolai éve alatt meghívást kapott a Tanyaszínházba, miután végleg ez a pálya mellett döntött. 1995-ben felvételt nyert az Újvidéki Művészeti Akadémiára, ahol 2004-ben diplomázott Hernyák György és László Sándor osztályában. 2005 óta tanársegéd az Újvidéki Művészeti Akadémián.

1998-tól az Újvidéki Színház társulatának tagja 2016-ig.

Játszott még a Veszprémi Petőfi Színházban, Tatabányán, a Jászai Mari Színházban, Budapesten, a Bárka Színházban, a Temesvári Csiky Gergely Állami Magyar Színházban, a Szegedi Nemzeti Színházban, Szabadkán, a Népszínházban, valamint a Kosztolányi Dezső Színházban, a Zentai Magyar Kamaraszínházban és az Újvidéki Szerb Nemzeti Színházban.

BREŠTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA

Azt kérték, írjak egy rövid, motiváló életrajzot, de én arról tudok írni, hogy engem mi motivál. Középsiskolás voltam, amikor emlékeim szerint először jártam színházban. Szabadtéri előadás volt, és az egyik színész méteres közelségből nézett szembe velem. Talán Árok Feri volt, már nem emlékszem. A színház élményére azonban igen. És nem sokkal később, nagyjából hónapok múlva, már magam is rendeztem, színházat akartam csinálni. Azt is tettem. Mintha tudtam volna, hogyan kell. Ma sem tudom. Pedig huszonnégy éve ez a hivatásom is. Voltam közönszervező, művészeti titkár, rendezőasszisztens, díszletasszisztens, plakáttervező, kellékgyártó grafikus, webmester, dramaturg, írtam cikkeket, esszéket, könyveket, színháztörténetet, drámákat, sőt, egy kézikönyvet is arról, hogyan kell színházat csinálni. Pedig nem tudom. Annyit tudok, a jó színházcsináláshoz kíváncsiság, alázat, bizalom, szorgalom és szeretet kell. Mindezt nagykanállal kapom Közöttetek, ahová idén tizenegyedszer hívtak vissza zsűrizni. És engem ez motivál, ez a kivételes erejű közösségi alkotás, aminek itt, az Amatőr Színjátszók Szemléjén lehetek tanúja és részese. Köszönöm!

A szajáni Móra Károly Általános Iskola tanulóinak alkotásai

TÖRTÉNETEK A MÚLTBÓL

Nagyapám és nagymamám nyugdíjba vonulásuk előtt a hét minden napján dolgoztak Nagyikindán. Busszal vagy személyszállítóval utaztak. Egy ilyen történetet fogok most leírni.

A történet idején apukám négyéves volt, Árpi bátyám kettő. A nagyszüleim elmentek dolgozni. Amikor odaértek, esett az eső, de már a hó is szállingózott. Mamám a kórházban, tatám a városházán dolgozott. Amikor ledolgozták a műszakot, nem jött váltás, mert addigra már nagyon sok hó leesett, és még mindig nem állt meg a havazás. Az utak járhatatlanok voltak, mivel a buszok elakadtak, a kamionok lecsúsztak az útról, és így eltor-

laszták az utat. Mama a kórházban töltötte az éjszakát, tata a városházán. Apukám Árpi nagybátyámmal elment a dédmamához, és ott töltötték az időt. Amikor a nagyszüleim már a harmadik műszakot ledolgozták, akkor indult egy busz Szajánba, de Tiszahegyesen az is elakadt. Onnantól gyalog kellett hazajönniük. Amikor hazaértek, nagyon sötét volt, de apukámért és testvéréért elmentek a dédihez. Nagyon örültek, hogy visszajutottak, ezzel fejezte be nagymamám a meséjét.

Azt kívánom, hogy minél tovább éljenek és meséljenek még ilyen történeteket!

Benyócki Ákos, 6. osztály

SORSUNK

Körülöttem forog rengeteg díszlet,
Ez lenne talán maga az élet?
Álarc mögé bújt emberek,
Így játszák el szerepüket.

Tiszta lélek sehol sincs,
Ha rá bukkanok egy elásott kincs.
Rideg tekintetek néznek rám,
Így állok egyedül az élet színpadán.

Temérdek a gonosz tett,
Hova lett a szeretet?
Talán sosem volt,
Mert az emberi lélek elbarangolt.

Mosoly lenne a jó tett,
Mely összekötné az embereket.
Vígadjunk hát minél többet,
Szívünket kitarva cselekedetünknek.

Ember, állj a színpadra!
Szemedben legyen az erő.
Nyújtsd a lelked társaidnak,
Szívedből, mint az igaz gyöngy.

Balog Virág Írisz,
8. osztály

BAZSÓ VIKTOR I.o.

A TÜNDÉR

Nincs a világon,
mi hozzád hasonló,
minek szépsége
a tiédhez fogható.

Te vagy a legszebb
ezen a világon,
szépséged túltesz
a legszebb virágon.

Fenn az égen ragyognak
fényesen a csillagok,
de a szemed fényében
kifakulnak e fényes csillagok.

Hajad, mint mezőn ringatózó
aranykalász,
szebb, mint az oly
csodás hattyúnász.

Budai Júlia, 8. osztály

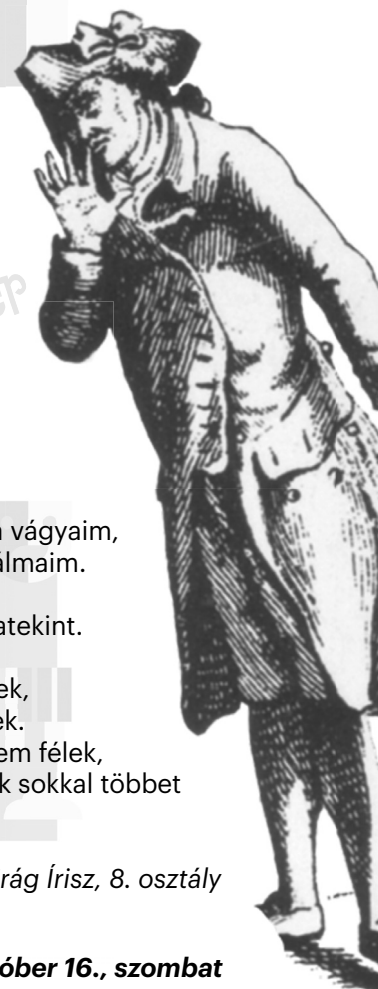
KEZDÉS

Nem kergetem tovább a vágyaim,
értékesebbek lettek az álmaim.
Újra kezdem megint,
nem leszek az, aki visszatekint.

Egyedül vagy párban élek,
mindig őszintén beszélek.
Soha többé semmitől nem félek,
a rettegésnél magamnak sokkal többet
érek.

Balog Virág Írisz, 8. osztály

2021. október 16., szombat

A találkozó
nem tréfamester

Darabválasztás, közönség

A találkozó nem tréfa

Az utóbbi időben, de különösen a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók III. Találkozója benevezett előadások megtekintése után, nemegyszer írtam és mondtam: minőségbeli előrelépés történt amatőr színjátszásunkban. Ujra rangja van a mozgalomnak!

Egyébként a kupuszinai találkozó után újra aktualizálódott a kérdés: mit kellene és mit nem kellene játszaniuk az amatőr színjátszóknak? Mert, vélték jó egynehányan, hogyan kerülhet például egy nagyoperett, méghozzá a Mágna Miska egy kis falusi társulat repertoárjára (a kupuszinai Petőfi Sándor Művelődési Egyesület színjátszó csoportja mutatta be, Molnár József rendezésében)?! Hogyan kerül a csizma az asztalra! Nem tudom, ki hogyan van vele, legalábbis azok közül, akik látták az előadást, de nekem tetszett az a „csizma” ott az asztalon, és eszembe sem jutott, hogy a „merész” darabválasztás miatt elmarasztaljam a kupuszinai színjátszókat.

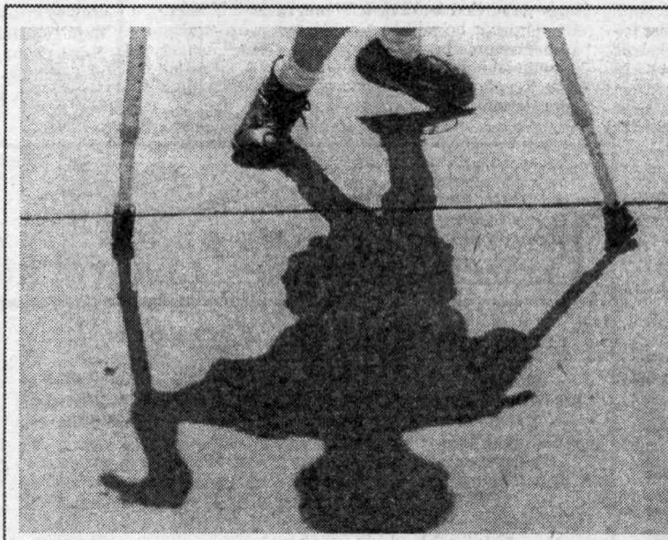
Azonban nemcsak az operett/operettek műsorra tűzése „okozott” gondot egyeseknek. Így a kisorosziak Fatányér című produkciójának bemutatása után is felvetődött a kérdés, hogy az amatőr színjátszók miért nyúlhatnak ilyen komoly gondolatokat hordozó szöveghez. Nem nekik való, hiszen az idős emberek életével, tragédiájával eléggé kényes dolog foglalkozni, márpedig a Fatányér erről az örök problémáról (az idős emberek egyedül maradásáról) szól, és ezeknek a gondoknak a színpadra viteléhez már érett, főleg hivatalos színészekre van szükség, vélték! Megint csak azt kell mondanom, ellentétben a kérdésseltevőkkel, nagyon tetszett az előadás. Mély volt, emberi és minden tekintetben hiteles!

Ha hitelt adunk ezeknek az érveléseknek, akkor az amatőr színjátszók, tulajdonképpen, semmit sem játszhatnak. Mert, ha azt állítjuk, hogy az amatőrök képtelenek megbirkózni az operettek, zenés vígjátékok „követelményeivel” (gondolok az énekesekre, zenekarra stb.), ha nem „érettek” a komoly drámai szövegek színpadra állítására, akkor, ugye, a legjobb lesz, ha egyszerűen felszámolják/felszámoljuk ezt az öntevékenységi formát?! Természetesen nem gondoltam komolyan, amit most itt leírtam, inkább csak az amatőr színjátszók műsorpolitikája körüli „szurka-piszka” miatt fogalmaztam úgy, ahogy fogalmaztam. Amit mondhatok: az amatőr színjátszók egyszerűen ne törődjenek a műsorpolitikájukkal foglalkozó, azt boncolgató véleményekkel, hanem voksoljanak az olyan darabok mellett, amelyekben megtalálják önmagukat, és amelyeket lelkesedéssel, örömmel állítanak aztán majd színpadra!

De nemcsak az amatőr színjátszók műsorpolitikája került „bonckés” alá (ami lényegében pozitív dolog, hiszen azt bizonyítja, hogy a szakma legilletékesebbjei is foglalkoznak amatőrjeinkkel), hanem a közönség is, a minden tekintetben rendhagyó kupuszinai közönség. Ez idáig ugyanis általános volt az a vélemény, miszerint a falusi közönség kevésbé érdeklődik, nemigen fogadja be a komolyabb, sőtét tónusú színpadi műveket. A kupuszinai szervezők is ettől féltek. Maga Sturc József is, a kupuszinaiak legendás nagy öregje (de nemcsak a kupuszinaiaké), a mindenki tanító bácsija, nem rejtette véka alá félelmét, abbéli feltételezését, hogy a zenés vígjáté-

kokon, operetteken nevelkedett kupuszinai közönség nem tud majd mit kezdeni a súlyos hangvételű drámai szövegekkel, és majd türelmetlenkedik, zavarja az előadást.

Már a találkozó első napján kiderült, hogy mennyire nem ismerjük a közönséget, mennyire nem bízunk benne, ugyanis már az első nagy drámai jelenet után felzúgott a taps (a kisorosziak nyitották meg a találkozót a Fatányér című drámával), vastaps volt az, olyan, amit ritkán hall az ember. S aki csak egy kicsit is ismeri a tapsok „minőségét”, az érezhette, hogy ez nem valamiféle „protokolláris” taps volt, nem a vendégek iránti tisztelet fogalmazódott meg benne,

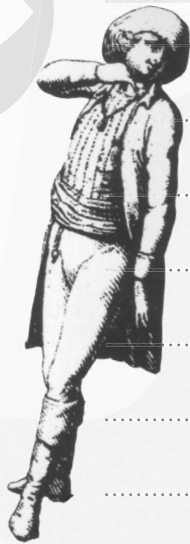

Ifj. Soproni Gyula: Megyünk...

hanem ellenkezőleg, egy értő közönség spontán, őszinte véleménynyilvánítása. A vastaps, amely már azon az első előadáson, igen gyakran felzúgott, a szereplők elmélyült, hiteles játékát értékelte a maga módján, az ütemes taps pedig, az előadás végén, az amatőr színjátszóknak szólt, azoknak köszönte meg az élményt, amellyel megajándékozták. S így volt ez aztán minden este.

A közönség, a taps volt ennek a találkozóznak a legilletékesebb fokmérője (a minőségre gondolok), és egyúttal tanulság is számunkra: nincs ilyen vagy olyan műfajon/műfajokon nevelkedett közönség! Egyszerűen csak közönség van.

FARAGÓ Árpád

Amatőr színjátszásunk színes palettája

Soha ennyi társulat nem vett részt a ma záruló találkozón, mint az idén

– A lelkesedés élte a mozgalmat

Soha ennyi társulat nem vett még részt a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók találkozáján, mint az idén. A ma esti díjkiosztással záruló megméretetésre 26 színjátszó csoport nevezett be, s közülük 23 lépett közönség elé az elmúlt egy hétben a szabadkai Népkörben. Az előző években a „rekordot” 19 társulat részvétele jelentette.

Felmerül a kérdés: mi az, ami arra ösztönzi a műkedvelő színjátszó csoportok tagjait, hogy gyakran lehetetlen körülmények között, nemegyszer jéghideg próbateremben próbálnak, kevéske szabad idejüket feláldozva, s képesek 100–200 kilométert is megtenni egy-egy ritka fellépési alkalom, színjátótalálkozó kedvéért.

– A társulatok dacolva a szűkös anyagi helyzettel, a sokszor nem kielégítő körülményekkel, „csak azért is” dolgoznak. Nemrégiben egy színkritikus bírálóan szólt a szemle, az amatőr együttesek műsorpolitikájáról, darabválasztásáról. Az idén először Sütő-darabot is láthattunk a szemlén – a Balkáni gerlét –, de Tennessee Williams Üvegfigurái, Orwell Állatfarmja is megtalálható ezen a hihetetlenül színes palettán. Ez a sokszínűség jellemzi a darabválasztást, a műfaji megközelítést, színházi kifejezési formákat – mondta egyebek között **Faragó Árpád** színművész, a zsűri elnöke. Szavai szerint az amatőr színjátszó mozgalmat a lelkesedés, az akarás élte.

– Ha akad egy ember egy adott közösségben, aki elkötelezte magát a mozgalom iránt, maga köré tudja gyűjteni a fiatalokat is. S a kis bánáti faluból rock-operát hoznak a találkozóra! A mozgalmat tulajdonképpen ezek az elkötelezett, lelkes emberek éltetik, s ezért is van jövője. Nagy szükség lenne

a színjátszó csoportok vezetői szakmai továbbképzésének biztosítására. Fontos, hogy minden egyesület élén a szakmai alapokat illetően képzett egyének legyenek. A hivatásos színészek segítségére is szükség van most, amikor megnőtt az amatőr színjátszó csoportok munkakedve – hallottuk **Faragó Árpádtól**. Mint mondta, mindenképp érdemes megemlíteni **Barácius Zoltán** nyugalmazott színművész nevét, aki szakmai tudásával, tapasztalatával szolgálja az amatőr színjátszó mozgalmat.

– Nekem az a sok fiatal ad erőt, aki rendszeresen eljár a próbákra. Ők és szüleik is szívvel-lélekkel besegítenek a díszletek elkészítésébe, a jelmezek el-

készítésébe. Szinte a falu apraja-nagyja kiveszi részét az előkészületekből – mondta **Lőrík Gizella**, miközben a kisorsozsi szintársulat tagjaival épp a kelleket, jelmezeket hordták be a színpadra, öltözőbe. – Olyan szövegkönyvet igyekszünk találni, amely elnyeri a társulat tetszését, amely időszerű, s nemcsak szórakozást nyújt a közönségnek, hanem komoly üzenete is van. Faluhelyen annyira kevés minden törté-

nik, ha több pénz állna rendelkezésünkre, pezsgőbbé tehetnénk művelődési életünket, s akkor többet tudnánk utazni – adott hangot reményének.

A csókai Orpheus Theatre és a zentai szintársulat előadása után beszélgettünk e témáról **Szabó Lászlóval**, a darab rendezőjével.

– A színház iránti szeretet az, ami megfogalmazódik, munkál a tudat alatt ezekben a fiatalokban. Ez az, ami miatt a középiskolások, egyetemisták itt vannak, színjátszással foglalkoznak. A körülmények nem rózsásak, a technikai lehetőségek igen szegényesek: Csókán 30–35 éves felszerelés van. A társulat egyik része zentai, és szerencsére a Thurzó Lajos Közművelődési Központ a rendelkezésünkre bocsátotta a színházat – ahol jobbak a körülmények – próbák, előadások megtartására. – Augusztusban immár harmadik alkalommal tartjuk meg a színjátszó tábort, amelynek az idén Hódegyháza (Jázova) ad otthont. Az elkészült előadással fellépünk az ottani közönség előtt, s minden olyan településre is ellátogatunk a darabbal, ahonnan a tábor résztvevői érkeztek – hallottuk **Szabó Lászlótól**.

A Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség elnöksége kinevezett egy munkacsoportot, amely megfogalmazza, hogy az elmúlt évek tapasztalatai birtokában milyen változtatásokra van szükség a rendezvényt kapcsolatokban – tudtuk meg **dr. Szöllősy Vágó László** főtáskártól. Ezekről májusban dönt a VMMSZ vezetősége.

MIHÁLYI Katalin

Ma ünnepi műsor

Ma este fél nyolckor tartják meg a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók VII. Találkozájának díjkiosztó ünnepségét, és **Krekity Olga** rendezésében ünnepi műsort tartanak a szabadkai Népkör színjátszásának 80. évfordulója tiszteletére.

készítésébe. Szinte a falu apraja-nagyja kiveszi részét az előkészületekből – mondta **Lőrík Gizella**, miközben a kisorsozsi szintársulat tagjaival épp a kelleket, jelmezeket hordták be a színpadra, öltözőbe. – Olyan szövegkönyvet igyekszünk találni, amely elnyeri a társulat tetszését, amely időszerű, s nemcsak szórakozást nyújt a közönségnek, hanem komoly üzenete is van. Faluhelyen annyira kevés minden törté-

Impresszum

Súgó – a Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók XXV. Találkozájának színlapja • Kiadja a szajáni Ady Endre Művelődési Egyesület, a Vajdasági Magyar Művelődési Intézet és a Vajdasági Magyar Művelődési Szövetség • A fedőlapot Pál Anikó tervezte Varga Natália munkája nyomán • Tördelő-szerkesztő: Pál Anikó • Szerkesztette: Virág Kiss Anita • Munkatársak: Döme Szabolcs, Fábíán Mónika, Gondi Martina, Nagy Dominika, Nagy Karina, Oláh Tamás, Sutus Áron, Székely Zsófia • A rendezvény megőrkítéséért felel: Gutási Lukács • 2021 októbere, Szaján